

Op de voorgrond van deze afbeelding staat de donkere stam van een boom, brandend.

Alleen op de voorgrond op smeulend gras, klimmen vlammen vanaf de basis omhoog.

Het vuur lijkt halverwege de boom te stoppen, plaatsmakend voor de zwartgeblakerde schors, voordat een ander klein, ovaalvormig vuur in het midden van de stam brandt.

De enige vlammen in de afbeelding zijn in deze boom te zien.

Op de achtergrond zijn er groepen groenblijvende bomen, onaangetast door het vuur, terwijl rookpluimen vanaf de grond opstijgen.

De afbeelding heeft koele, blauwachtige tinten, waardoor de vlammen in het midden van de boom er ongewoon uitzien.

Ik heb deze foto na zonsondergang genomen en de belangrijkste lichtbron komt van de twee kleine vuurtjes, die dansen in de boom.

De essentie van vuur wordt duidelijk bij schemering: een onverbiddelijke kracht die zich een weg baant door de bomen en ze van binnenuit verteert.

Een diagonale lijn van graszoden loopt van links naar rechts op de achtergrond.

Het is een greppel, bedoeld om het vuur te isoleren en te begrenzen.

De afbeelding maakt deel uit van mijn serie, "As Frozen Land Burns".

In 2021 heb ik enkele weken deelgenomen aan een uitgebreid project over het ontdooien van permafrost en de bosbranden in Sakha (ook bekend als Yakutia), in het Russische Verre Oosten.

Dat jaar werd de regio getroffen door verwoestende bosbranden, ernstige rookvervuiling en het smelten van de essentiële permafrost.

Sakha strekt zich uit over meer dan drie miljoen vierkante kilometer in het verre noordoosten van het land en 40% van de regio ligt binnen de noordpoolcirkel.

Het is een van de koudste bewoonde plaatsen op aarde.

Temperaturen dalen tot -60°C in de winter, terwijl ze oplopen tot 40°C in de zomer.

De inwoners doorstaan de koudste winters buiten Antarctica zonder al te veel te klagen.

Maar in de afgelopen jaren hebben zomertemperaturen in het Russische noordpoolgebied de 100° Fahrenheit bereikt, waardoor enorme bosbranden zijn ontstaan die ontdooien wat eens permanent bevroren grond was.

Het Arctic Monitoring and Assessment Programme rapporteert dat het noordpoolgebied drie keer sneller opwarmt dan het wereldwijde gemiddelde.

In Sakha, hoewel branden een natuurlijk onderdeel zijn van het ecosysteem, leidde een milde lente gevolgd door extreem heet en droog weer tot een recordaantal branden.

Dat jaar meer dan 18.

Volgens Greenpeace werd er 16 miljoen hectare door brand verwoest, een record sinds de satellietwaarnemingen begonnen.

De branden waren groter dan die in Griekenland, Turkije, Italië, de Verenigde Staten en Canada samen.

Op satellietbeelden van NASA was te zien hoe de rook van de bosbranden meer dan 3.000 kilometer verder de Noordpool bereikte.

Brandweerlieden vertelden me dat ze onvoldoende personeel en uitrusting hadden om de branden aan te pakken.

Velen beweren dat een wet uit 2015 autoriteiten toestaat om bosbranden te laten branden als de potentiële schade niet opweegt tegen de kosten om ze in te dammen.

Naast bosbranden zijn er aanwijzingen dat hogere gemiddelde temperaturen leiden tot de degradatie van permafrost, bodem en rotsen die bij elkaar worden gehouden door ijs en die grote hoeveelheden organische koolstof bevatten afkomstig van bevroren plantenmateriaal.

Naarmate permafrost smelt, rotten deze materialen, waarbij koolstofdioxide en methaan vrijkomen, wat een nog krachtiger broeikasgas kan zijn.

Milieubeschermers vrezen dat de branden meer Siberische permafrost en veengebieden zullen ontdooien, waardoor meer koolstof uit de bevroren toendra vrijkomt.

Op 5 juli naderden we Kürelyakh, waar we meldingen hadden ontvangen van ernstige branden die het dorp bedreigden.

Het dorp ligt afgelegen en is gebouwd op de permafrost midden in de dichte taiga.

We keken toe hoe dikke rookpluimen opstegen uit het bos en volgden een konvooi van lokale vrijwilligers terwijl ze in oude terreinwagens en op motorfietsen richting de vlammen reden.

Het zijn hoofdzakelijk de inwoners van Kürelyakh die deze branden bestrijden, met hun blote handen, scheppen en kleine waterzakken.

En omdat de taiga hun levensader is, hebben ze geen andere keuze dan deze te beschermen.

Ze gebruiken de bossen voor hout, om te jagen en om bessen en paddenstoelen te zoeken.

Dus brengen ze de hele zomer door in de taiga, vechtend tegen de branden die hun bevroren land doen smelten.

Dit project stond haaks op mijn idee van hoe het bestrijden van bosbranden zou zijn.

In Sakha zijn het geen dramatische taferelen van torenhoge vlammen die door water worden geblust.

In plaats daarvan gebeurt het vooral 's nachts, wanneer, zoals de lokale bevolking zegt, "het vuur slaapt".

In het donker is de intense hitte van de zon verdwenen, de luchtvochtigheid toegenomen en hebben brandweerlieden de beste kans om de rook te verdrijven om voldoende zichtbaarheid te bieden om het vuur te lokaliseren en te beheersen.

Van daaruit graven de lokale bewoners greppels rond de branden om te voorkomen dat ze zich verspreiden.

Maar de regio ligt zo ver naar het noorden dat de dagen lang zijn en de zon bijna nooit ondergaat tijdens de Midzomernacht.

2021 was het derde opeenvolgende jaar dat inwoners van noordoost Siberië aan het wankelen werden gebracht door de ergste bosbranden die ze zich konden herinneren en velen voelden zich hulpeloos, boos en alleen.

Wanneer we het over bosbranden hebben, denken we misschien aan mediterrane landen, de Verenigde Staten of Australië, maar veel mensen zijn zich er niet van bewust dat ook de koudste plek op aarde brandt; en deze warmt op in een alarmerend tempo.

Ik hoop dat deze foto, genomen met mijn Canon EOS R, 35mm, ons helpt om onder ogen te zien wat hier gebeurt.

Met de mensen en met de permafrost.

Broeikasgassen en zelfs ziekten zijn miljoenen jaren lang bewaard gebleven in de bevroren grond.

Wanneer permafrost ontdooit, worden ze vrijgelaten in de atmosfeer.

We moeten alles doen wat we kunnen om dat te voorkomen.

Persoonlijk symboliseert deze foto de kwetsbaarheid van de natuur: terwijl de ingetogen vlammen de boom van binnenuit vernietigen, zet de klimaatverandering stilletjes door.

Toch weerspiegelt de afbeelding ook de schoonheid van de natuurlijke wereld, en het vuur als een natuurlijk element, zowel verleidelijk als destructief.

Ik was in Sakha met journalist Anton Troianovski, die het begeleidende verhaal schreef voor de New York Times.

Een man die zich vrijwillig had aangemeld om het vuur te bestrijden vertelde ons: Elke overwinning op de verwoestingen van het veranderende klimaat zou tijdelijk zijn.

"Dit is geen cyclus", zei hij.

"Dit is een aanloop naar het einde van de wereld.

De mensheid zal uitsterven, en het tijdperk van de dinosaurussen zal komen."

Het is aan ons allemaal om zijn ongelijk te bewijzen.